

таложил гнѣвътъ и попыталъ излека, получила ли е писмото му.

— Получихъ го, каза тыя.

— Ами прочете ли го ?

— Прочетохъ го и го съдрахъ.

— Съдра ли го ! Не ти ареса или ?

— Азъ держъ всякога всяко безполезно нѣщо. Ты си еще момче, и писмото ти бѣше момчешко.

И като искаше да промѣни рѣчь, подигна небрѣжно вѣялото, показа му въ водятъ сѣкѣтъ отъ горятъ.

— Наистинѣ, казва му тыя. Отъ тука вижда нѣкой едно сине и едно зелено езеро. Ты кое отъ тѣхъ прѣдпочиташъ ?

— Не дѣй, казва ѝ Волскый разсърденъ, недѣй промѣня думѣ ! . . . не можешъ мя искабоса съ туй си безсрамливо-присторено равнодушіе. Не дѣй, защото знаѣ че не си до толкозъ спокойна, колкото ся показвашъ. А туй бесполезно писмо, което си съдрала, смущава тя и тя мѣчи, защото ся боишь да си не отмѣстиж . . . и за туй си държила да дойдешъ при мене . . . ты . . . която мя си прѣзрѣла до толкозъ ! Милостынитѣ ти, сиромаситѣ, училищата сж за тебе малки и ниски игрушки ; за-